

поискахъ единъ попъ, който да знае италиански; казахъ ми, че нѣмало тука. Нъ Богъ ми оцѣнява намѣреннето, и отъ като сжмъ се исповѣдалъ на Венеция, струва ми се наистина, че съвѣстѣта ми не ме укорява за нищо.

« — А азъ пакъ, напротивъ, рекохъ му, исповѣдахъ се на Венеция, когато душата ми бѣше още пълна съсъ яростъ; и щѣхъ да направѣж по добръ, да не се причестявамъ. Нъ ако ми проводѣхтъ сега единъ попъ, увѣрявамъ те, че ще се исповѣдамъ отъ сърце и не щж се откажѣж отъ никоя прошка. »

Той се провикнж : Нѣеа те благослови Богъ! съсъ туй ми давашъ едно голѣмо утѣшене. Да се поставемъ да бждемъ за сѣкоги наедно въ блаженството, както сми били въ тѣзи противни дни! »

На другиятъ день, азъ го чяхахъ на прозорецътъ, а той не доде. Разбрахъ отъ Шилера, че той билъ тежко боленъ.

Слѣдъ осемъ или десетъ дена, той станж по добръ, и пакъ доде да ме поздрави. Азъ бѣхъ още боленъ; нъ можяхъ да се държѣж. Много мѣсеца се изминѣхж, както за него тѣй и за мене, ту на добръ, ту на злѣ.

Сполучихъ да се влѣкж до 11 Юния 1829. Сутрината станжхъ, като ме наболѣваше глава само малко, нъ съсъ едно голѣмо расположење да паднѣж въ слабостъ. Краката ми треперяхж, едвамъ можяхъ да диhamъ.

Оробони и той, отъ два-три дена насамъ, бѣше боленъ, и не ставаше.

Донасятъ ми чорбата, едвамъ глѣтвамъ една лѣ-